

**Komunikat Rady Konferencji Episkopatu Polski
ds. Migracji, Turystyki i Pielgrzymek
Warszawa, 19.06.2015 r.**

Rada KEP ds. Migracji, Turystyki i Pielgrzymek podczas swoich obrad 16 czerwca br. w Turnie k. Radomia zajmowała się m.in. tematem wyraźnie nasilającego się zjawiska migracji i problemu uchodźców w Polsce i na świecie.

Obchodzony na całym świecie Dzień Uchodźcy (20 czerwca) jest okazją do zwrócenia uwagi na los ludzi, którzy zostali zmuszeni do ucieczki lub wyjazdu z kraju swojego pochodzenia z powodu wojny, dla ratowania życia, uniknięcia prześladowania lub złych warunków ekonomicznych. Światowe organizacje zajmujące się organizowaniem pomocą migrantom szacują, że na świecie jest obecnie ponad 50 mln nie z własnej woli szukających ratunku poza domem.

Coraz bardziej niepokoi fakt, że ok. 2 mln. Polaków zdecydowało się w ostatnim czasie na szukanie lepszych warunków życia poza granicami Ojczyzny. Decyzja na życie emigranta i postawa społeczności (narodów, państw) przyjmujących obcokrajowców tworzą nowe wyzwania współczesnego świata i ogromne problemy. Wobec niechęci do obcokrajowców, m.in. niekiedy wobec Polaków na emigracji i na tle wyjątkowo bolesnych obrazów z uchodźcami z Afryki proszących o pomoc u granic Europy – wyraźniej słyhać i rozumie się słowa Chrystusa o błogosławionych, bo „byłem przybyszem a przyjęliście Mnie”. Ale i jakże realnie, pełne grozy brzmią następne: „Idźcie precz ode Mnie, przekłęci (...), bo byłem przybyszem, a nie przyjęliście Mnie” (Mt 25).

W tej sytuacji mocniej musi być słyszana nasza modlitwa o pokój na świecie i szacunek dla godności każdego człowieka. Pilna staje się modlitwa za naszych Rodaków na obczyźnie i wysiłek budowania z nimi silniejszych więzi. Na rozwiązanie czeka sprawa repatriacji Polaków i obywateli polskiego pochodzenia ze Wschodu. Dobitniej musi wybrzmieć apel o gotowość do dialogu z innymi kulturami migrantów, ich wyznawaną religią, o otwartość dla wszystkich, gdy szukają w naszym kraju pomocy, schronienia i pracy. W bardzo szybkim tempie rośnie u nas liczba migrantów ze Wschodu Europy, przede wszystkim z Ukrainy z powodu wojny na jej wschodnich terenach. Oby znaleźli w nas przyjaznych sąsiadów. Należy też przypomnieć, że ludzka sprawiedliwość i chrześcijańska gościnność stoją w sprzeczności z traktowaniem przybyszów jedynie jako taniej siły roboczej, podejmowanej w fatalnych warunkach mieszkania, pracy i wynagrodzenia.

Potrzebą chwili staje się w Polsce przyjęcie uchodźców z krajów północnej Afryki i Bliskiego Wschodu (m.in. Syrii, Iraku, Sudanu, Erytrei). Według nauki Kościoła ujętej w dokumencie Papieskiej Rady ds. Spraw Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących oraz Papieskiej Rady Cor Unum z 2013 r. Przyjęcie Chrystusa w uchodźcach i przymusowo przesiedlonych mamy powinność przypominać społeczeństwu o chrześcijańskim obowiązku pomocy uchodźcom ratującym swoje życie z krajów objętych działaniami wojennymi lub prześladowaniami religijnymi, jak się okazuje w zdecydowanej większości dotykającymi najbardziej chrześcijan.

Uważamy, że:

Pomoc ta powinna być organizowana wobec wszystkich uchodźców bez względu na religię i wyznanie.

Kościół w Polsce pozytywnie odpowiada na apel o pomoc materialną i polityczną

hierarchów kościołów chrześcijańskich Bliskiego Wschodu na terenach poddanych czystkom etnicznym i religijnym, które mają na celu całkowite usunięcie z tamtego regionu wyznawców Chrystusa. Z uznaniem i wdzięcznością należy wspomnieć i nadal popierać obecną od początku konfliktu wojennego w Syrii i Iraku pomoc niesioną przez Caritas Polska i Stowarzyszenie Papieskie Pomoc Kościołowi w Potrzebie (Kirche in Not – sekcja Polska) na miejscu w tamtych krajach. Najbardziej oczekiwana przez nich pomoc jest organizowana w tamtejszych obozach dla uchodźców, szpitalach polowych, tymczasowych szkołach, przychodniach, programach żywieniowych.

Szczegóły pomocy długoterminowej (ze strony organizacji, fundacji, stowarzyszeń charytatywnych i społecznych) przybywającym do Polski uchodźcom powinny być opracowane w uzgodnieniu z powołanymi do tego w pierwszym rządzie agendami rządowymi (m.in. MSZ, MSW, Urzędem ds. Cudzoziemców), we współpracy z Biurem Najwyższego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) oraz organizacjami pozarządowymi mającymi długoletnie doświadczenia w pracy dla uchodźców. Wysiłek dla uratowania każdej osoby i znalezienia miejsca w Polsce godny jest poparcia i zachęty do czynnego włączenia się. Doświadczenie innych państw zmusza jednak wszystkie strony do takich roztropnych działań, aby pomoc nie przyczyniła się do zarzewia napięć i zagrożeń społecznych.

Wobec gigantycznej fali migracyjnej na świecie należy powtórzyć ostatnie apele Stolicy Apostolskiej do rządów państw o taką politykę ekonomiczną i gospodarczą, która będzie zapobiegać mechanizmom powstawania przymusu migracji, jak i o sprawiedliwe rozmieszczanie migrantów w Europie i innych częściach świata, mając jednak na względzie bezpieczeństwo i potrzeby społeczne. Pojawia się konieczność uruchomienia legalnych kanałów migracyjnych. W podejściu do wyzwania migracji należy unikać populistycznej retoryki i dostrzegać pozytywny wkład migrantów. W naszej pamięci niech pozostaną słowa zachęty wspomnianego dokumentu Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów: “wszyscy ci, którzy wielkodusznie i bezinteresownie działają na rzecz uchodźców i innych osób przymusowo przesiedlonych, są wprowadzającymi pokój i zasługują na to, by ich uznać za błogosławionych przez Boga, ponieważ rozpoznali oblicze Jezusa Chrystusa w twarzach tysięcy przesiedlonych innych cierpiących ludzi (nr 123).

bp Krzysztof Zadarko

Przewodniczący Rady Konferencji Episkopatu Polski ds. Migracji, Turystyki

i Pielgrzymek

Delegat KEP ds. Imigracji